

Samandağ İkinci Baharım

– Lütuf VELİ · 03 Kasım 2010

İnsan ömrü nelere gebe diye düşündüm klavyenin başına geçince.Hayat hep kocaman bir vahaydı benim için onu tanıyincaya kadar.Oysa şimdi o vahanın her bilinmeyenini görmüş aşılmanın aşmış belki tökezlemiş takılmış,yılanlarla çıyanlarla boğuşmuş orası burası yaralı da olsa hayata galebe gelmiş biri olarak hayat sanıldığı kadar çok bilinmeyenli denklem değilmiş diyorum.

Köyümün kamışları pek çok günah gizlese de hala özlemlerim saklıdır onlarda benimle toprağa gidecek...Çocukluğum dahi gençliğim Kadiri"nin Çaygeçit köyünde nice güzellikler ve gizemler sakladı benim için halada saklıyor.Gerçi yitiklerim ,hayallerim aşklarım da orda kaldılar çocukluğumla beraber...

Yıllar gelip geçerken ergenliği tanıdım önce komşu kızının bakışlarında sonra...Belki karşı cinsi,seviyi...çocuk olsam da.

Beş yıllık ilkokul hayatı ayrı bir süreçti o kaybolup giden yıllar arasında.Ortaokul,lise yıllarında çocukluğumun onmaz acılarını yaşadığım yıllarda aşk adına...Şimdi öğrencilerimde gördüğüm ve anlamaya çalıştığım belki de anlamak istemediğim ruh hali...

Üniversite her liselinin hayalini süsleyen bir uzak hayaldi benim için de...Malum 80 öncesinin karabasanı benim diyarımı da kasıp kavurmuş siyasi çatışmaların en kirlisinin yaşandığı o dönem ki lise yıllarımın karabasanı...

Geç de olsa bir üniversiteye kapağı atmış şanslı biriyim sonuçta...Yerini haritada bile göstermekte zorlandığım Dadaş diyarında geçen dört yıl ama unutulmaz hatıralarıyla hala yaşadığım şehri sultan...

Nihayet okul bitmiş kocaman bir diplomo ile huzuru hazırda görev bekleyen idealist bir öğretmen...Lakin bir sorun var Devletimizin eğitim politikası değişmiş ,önce diplomoyu veriyorlar sonra hele dur bakım sen öğretmen olabilir misin diye sınava tabi tutuyorlar...Galiba ilk kurbanları da bizleriz...1985 mezunları.

Yeterlik diyorlar bir sınava tabiyiz...Nihayet onları da aşıyoruz da bu devlet zora sokmayı seviyor insanını...Kazandın ,kazanamadın polemiği yaşıyoruz Milli Eğitim Bakanlığıyla o yıllarda...Mahkemelik oluyoruz da daha yolun başında bir bezginlik...İyisi mi askerlik görevini aradan çıkaralım diyor askere gidiyoruz.Tabi ikinci kez yeterlik sınavına girerek.Askerdeyken geliyor tayin emrimiz...Hatay_Samandağ...Hatayı bilirim de Samandağ"ı ilk kez duyuyorum...Neresiydi,Nasıldı,ne kadar uzaktı ...araştırıyoruz askerlik bitinceye kadar.

Artık o gün gelmişti,teskerem cebimde bakanlığa uğruyorum.Biraz korkularım ,şüphelerim var atandığım

yere verilip verilmeyeceğimden dolayı...Hani bir önceki dönem kavgalıyım ya bakanlıkla ,mahkemeye de verdim ya...Bir akraba var bakanlıkta onu da alıp giriyoruz daire başkanımızın huzuruna...Adam bir bakıyor ,bir daha ,bir daha... ""Seni tanıyorum bir yerden,""diyor.Tanırsın diyorum dosyayı açarken...Açmasıyla kapatması bir oluyor dosyayı,yüzü ekşimiş...""Sen diyor,sen...""Başımı çok ağrıttın vermem seni Samandağına...""Nereye göndereceksin, diyorum.""Sırtarak Hakkari diyor...Malum kafa sürgüne gönderecek...Meydan okuyorum adama hem de bakanlıkta...Arada kalıyor zavallım akaraba...Sonrası ;""Bela mısın kardeşim al kararnemeni git,""diyor adacağız.

Bunca sıkıntı hır gülden sonra nihayet Hatay"a ulaşıyorum bir heyecanla...Bilmem tanımam resmiyeti...Önce İl Milli Eğitimden göreve başlanacakmış,yazıyor çiziyor koca koca adamlar kadınlar...Sonra elime bir kağıt tutuşturuyorlar git Samandağ Milli Eğitime orda göreve başla diyorlar.Hatay garajının çıkışında Samandağ münibisleri varmış her dakika ordan kalkarmış tarifini alıp koyuluyorum bu bilinmez iklime.

Henüz garaj çıkışında yanımda bir münibis duruyor ""Samandag mı abi, diyor biniyorum arabaya...Yarım saatlik bir yolculukta kafam şişiyor içerdeki yolcuların bilinmeyen dilde kaba konuşmalarıyla...Araya sora Milli eğitimi buluyorum önce ordaki yazışmalardan sonra onlar da bir kağıt parçası veriyorlar,merak ediyorum bu ne diye de okuyorum...""Adı geçen Kürşat Develi Samandağ Ortaokuluna Türkçe öğretmeni olarak atanmıştır.Göreve başlatılmasını Rica ederim...""İmza vs.Okul Samandağının merkezinde hastahanenin yanında yüksekçe bir tepede imiş...Nihayet mesai bitmeden okula ulaşıyorum .İnce uzun boylu esmer bir adam yardımcı oluyor adı Yılmaz"mış aynı zamanda okulun müdürü olan bu şahıs ...Kalacak yerele de ilgileniyor .Samandağ küçük otel yok sayın hocam...İyisi mi bir ev tutanakadar öğretmenevinde kalırsın...Öğretmenevini arıyor ve yer ayırtıyor onca işinin arasında...Nihayet göreve başlayan bir öğretmenim...Elime proğram diye bir kağıt iliştiriyorlar,yarıncan itibaren derse girersin diye.Sahi şimdi öğretmen oldum mu diye soruyorum kendi kendime.

Her odadan dışarı çıkışımda etrafımı çeviren ürkek ama soran gözlere muhatap oluyorum...Bazan da açık açık soranlar da var""Siz öğremensiniz""diyen farklı güzel gülen yüzler.Nihayet öğretmen olduğuma ben de inanıyorum artık...

Samandağ belki de yıllar sonra gülmeye hasret kalan gülen yüzüm olacaktı.Aşkların ,acıların ,hayal kırıklıklarının hitam bulduğu :ümitlerin yeni güzelliklerin ,ilkın,yeni başlangıçların şehri olacaktı benim için.Oldu mu dersiniz...Kim bilir ...